

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **N. T. L.**, zastoupené Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Děčín, Masarykovo nám. 193/20, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 292/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2003 č.j. OAM-434/VL-10-P17-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 8. 2004 č. j. 14 Az 292/2003 – 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 19. 8. 2004 č. j. 14 Az 292/2003 - 26 odmítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2003 č.j. OAM-434/VL-10-P17-2002, kterým nebyl žalobkyni udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V odůvodnění usnesení Krajský soud v Ústí nad Labem mimo jiné uvedl, že žaloba podaná žalobkyní dne 25. 8. 2003 neobsahovala žádné žalobní body, žalobkyně pouze obecně uváděla, že v jejím případě je důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle krajského soudu žaloba nijak konkrétně nenapadá rozhodnutí žalovaného, neuvádí, jakým konkrétním způsobem byla žalobkyně zkrácena na svých hmotných či procesních právech nebo které důkazy žalovaný nesprávně zhodnotil či jaké konkrétní vady v postupu žalovaného spatřuje. Citace jednotlivých ustanovení zákona nebo jiného právního předpisu bez uvedení skutkových důvodů nelze považovat za žalobní body ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Proto soud podanou žalobu odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka podala proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka nesouhlasí s odmítnutím své žaloby a uvádí, že nebyla ze strany soudu vyzvána k doplnění žaloby a nebyla poučena o možném odmítnutí žaloby v případě, že na danou výzvu nebude reagovat. Jelikož neovládá český jazyk, obsahu řízení téměř neporozuměla, vzhledem k neznalosti jazyka jí byla odňata možnost předložit v řízení před krajským soudem důkazy na podporu svých tvrzení. Stěžovatelka odkazuje na příslušná ustanovení občanského soudního řádu, ze kterých plyne, že účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočnicka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Stěžovatelka navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. Řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, jejímž důsledkem mimo jiné je, že podaná žaloba musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti. Dle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání dle § 37 odst. 2, 3 s. ř. s. obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci; označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy; označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá; žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné; jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést; návrh výroku rozsudku.

V projednávané věci je zřejmé, že návrh stěžovatelky ze dne 25. 8. 2003 neobsahoval veškeré citované obligatorní náležitosti žaloby. Podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce kdykoli za řízení žalobní body omezit, ale rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud nemá zákonnou povinnost v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala výše zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (viz např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 613/03). Stěžovatelka svůj návrh v zákonné lhůtě pro podání žaloby nijak nedoplnila a po uplynutí této lhůty se nedostatky návrhu staly nedostatky neodstranitelnými.

Nejvyšší správní soud má za to, že Krajský soud v Ústí nad Labem postupoval zcela v souladu se zákonem, když návrh – žalobu stěžovatelky podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka v kasační stížnosti také namítá, že jí měl být v řízení u krajského soudu ustanoven tlumočnick. Článek 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod stanoví, že kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka. Soudní řád správní neobsahuje sám striktní úpravu práva na tlumočnicka, proto se analogicky použije zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), jehož § 18 odst. 2 zní, že účastník, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočnicka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Z uvedeného plyne, že ustanovení tlumočnicka není automatickým úkonem soudu, jehož účastníkem je cizinec, potřeba tlumočnicka musí být zcela zjevná a musí z řízení vyplynout sama bez aktivního zjišťování splnění podmínek dle § 18 odst. 2 o. s. ř. soudem. V projednávaném případě stěžovatelka podala soudu návrh – žalobu, která byla sepsána v celém rozsahu v českém jazyce, byla stěžovatelkou podepsána a nebyla z ní jakkoliv zřejmá stěžovatelčina neznalost českého jazyka. Nejvyšší správní soud považuje za evidentní, že nebyl splněn požadavek dle citovaného ustanovení § 18 odst. 2 o. s. ř. (potřeba ustanovit tlumočnicka nevyšla najevo), a krajský soud nikterak nepochybil, když stěžovatelce tlumočnicka neustanovil. Ostatně postup krajského soudu zcela odpovídá stanovisku pléna Ústavního soudu České republiky sp. zn. Pl. ÚS – st. 20/05 ze dne 25. 10. 2005 o tom, že základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelkou uplatněný důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Jelikož stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

